

KAKTUSZTÜSKÉK

Apró, vékony, szemmel nem is látható tüskék kínozták mindkét csuklómat. Nagyon szenvedtem tőlük, szúrt, fájt, kipirosodott a bőröm.

Szobanövényeket locsoltam, s az ablakpárkányon sorakozó kaktuszok a legkülönbözőbb tüskékkel díszelegtek. Persze, ahogy kitavasodik, ontják a szebbnél szebb virágokat!

Talán kissé elővigyázatlanul hajoltam a cserepek fölé, ahogy egyensúlyoztam a függönyt is tartva, nem is éreztem azonnal a kezeimbe fúródó, picinyke „nyílvevesszőket”. Napokig tűrtem, míg ma reggel már nagyon kényelmetlenül éreztem magam. A fájdalom és a pír mindenhova elkísért.

Valahogy eszembe jutott, mit is tett egy túlélő ember a vadonban, aki erősen mérgező csalánokkal járt hasonlóan. Társaitól kapott ragtapasszal betekerte a fájdalmas részeket, majd egyszerűen, pillanatok műve volt kihúzni a sertéket. Nekem cellux volt kéznél és bevált az ötlet! A csuklóimat alaposan beragasztóztam, majd lerántottam.

Hát, tudjátok, nekem azonnal „beugrottak” fájó, sebzett helyzetek. Hajlamosak vagyunk megtűrni kapcsolatainkban a belénk fúródott, külsőleg talán láthatatlan töviseket. Aztán amikor már nem bírjuk a szenvedést, végre jelentkezünk az Úrnál egy kezelésre.

Olykor úgy járunk, mint az említett túlélő. Az Úr szorosra teker a „ragtapasszal”, alig jutunk levegőhöz, talán még sopánkodunk is, hogy mi lesz ennek a vége! Vajon mi? Egyetlen kellemetlen beavatkozással (mint pl. a megbocsátás, ami először kétségbeejtőnek tűnik) eltávolítja Isten a tüskéket.

S megéri? Persze, hogy megéri! Nézzünk csak magunkba, és legyünk őszinték!

Nem hordozunk most is frissen szerzett szúrásokat?

2010. jan. 11.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalok.hu